



Estany del Peix, adquirit per Parretti.

durant molts anys de lluita política. A Eivissa, els militants socialistes s'indignen quan es presenta **Matutes** com a liberal-conservador, «després de tot un passat feixistoide».

D'ara endavant, es preveuen unes relacions encara més difícils entre la Unió Socialista Pitiüsa-PSOE i els dirigents socialistes estatals.

A la darrera roda de premsa, **Antoni Costa**, secretari general de la USP, reconeix el document filtrat, malgrat el desmentit del portaveu del govern central, **Santiago Varela**, que textualment afirmava des de Madrid «desmient que **Rafael Vera**, entones subsecretari de gobierno, hablara con el delegado insular en Ibiza para que se diese trato de favor a una discoteca en aquella isla. Desmient que la delegación de gobierno responsable de Interior haya recibido indicaciones o sugerencias sobre el asunto».

A Eivissa la versió és diferent. Segons ells, davant les protestes dels veïns dels voltants de Ku, el cap de la guàrdia civil d'Eivissa avisà el delegat del govern central, **Bonet Redolat**, i aquest a la vegada ho feia a **Martín Plasencia**, delegat del mateix govern central a les Illes Balears. Mentre cursava l'ordre de tancament, l'advocat de Ku era a l'ajuntament en to amenaçador. La reacció no es féu esperar i **Varela** telefonà de part de **Benegas** per liquidar l'assumpte a favor de Ku, propietat segons diuen de socialistes bascos.

A partir d'aquest enfrontament, i una vegada obert l'expedient a **Benegas**, les relacions d'aquest dirigent amb l'USP-PSOE foren quasi nul·les. El secretari general, **Antoni Costa**, fou re-

legat al tercer lloc en les llistes del Congrés. No obstant això, **Antoni Costa** treu en tot moment importància a tots els punts foscos que volten l'afer.

### La resposta d'Abel Matutes

Divendres passat, dia 23, **Abel Matutes** era a Mallorca participant a la *Cumbre Autonómica* organitzada per AP-Balears, on es congregaven tots els presidents de les comunitats autònomes d'AP a l'estat, encapçalats per **Hernández Mancha**. En aquesta reunió, **Matutes** afirmava rotundament davant les càmeres que no tenia cap negoci comú amb **Benegas**. Dos dies abans, **Pilar Urbano** tornava a treure una informació que feia referència a

«contactes entre **Matutes** i **Benegas**», respecte a unes piscifactories que el primer explota a Cadis i on ara, segons sembla, se l'acusa d'utilitzar un fons de la Comunitat Europea d'una manera un tant irregular.

**Pilar Urbano** conta que **Matutes** li telefonà des de Brussel·les per dir-li: «Sí, jo vaig convidar **Txiqui Benegas** a viatjar en el meu avió particular, de Palma a Cadis, per mostrar-li les meues piscifactories, a fi que ell influís prop de la Junta de Andalusia. Jo necessitava determinades ajudes en els tràmits perquè allò funcionés bé». Però d'aquest encontre ja fa uns anys, perquè el comissari afegeix tot seguit que, des de llavors, les piscifactories li han anat molt bé.

Sobre la urbanització de Formentera hi ha encara molts punts foscos, però és evident que el joc de les influències i del telèfon pot repetir-se. La venda dels terrenys de **Matutes** a **Parretti** podria agilitzar, donats els bons contactes, tots els tràmits per a edificar.

Seguint amb la hipotètica connexió basca, val a dir que el nom que es barrallava per fer-se càrrec de les obres de Formentera corresponia a una empresa bilbaïna. Això, segons algun membre de la Coordinadora d'Entitats Cíviques, explicaria la inhibició d'un any i mig ençà del PSOE formenterenc respecte a aquests terrenys i el canvi de l'antic batle de Formentera. El batle socialista de Formentera quedava cada vegada més aïllat. De fet, ja no es presentà com a candidat a les darreres eleccions municipals. Alguns diuen que «una mica cansat per les pressions de fora». □

PABLO CASTELLANO PAGA, ARA, ANTICS COMPTES

## El PSOE no té mà esquerra

Les polèmiques declaracions de Pablo Castellano sobre una possible connexió entre Abel Matutes i Txiqui Benegas en una urbanització a Formentera han provocat una nova crisi dins el PSOE. Curiosament, ha estat l'executiva federal d'aquest partit la que més està castigant el líder d'Izquierda Socialista.

J. M. Santmartí (Madrid)

**L**a baixa-expulsió-expedient de **Pablo Castellano** com a militant del PSOE i la dimissió de **Nicolás Redondo** i d'**Antón Saracibar**, secretari general i secretari d'organització de la UGT, respectivament, com a diputats socialistes, signifiquen la crisi més greu

dins el PSOE des que aquest va ocupar el poder el 1982. En termes generals, els dos episodis han de ser interpretats com el primer pas de la ruptura entre les dues ales esquerranes del PSOE —Izquierda Socialista i UGT— i el nucli oficialista o felipista. La fractura, fins ara dialèctica, comença a concretar-se i cal esperar nous esdeveniments.

**Pablo Castellano** ha estat víctima d'ell mateix, d'un parany inesperat, i de l'oportunisme de l'executiva federal del PSOE, tot combinat. Home xerxaire i, fins i tot poc prudent i molt obert als mitjans de comunicació, concedí una entrevista al setmanari *El Independiente*, de Madrid (pròxim al CDS), i després anà a dinar amb el seu director, **Pablo Sebastián**, ex-militant del Partit Andalúsista i ex-director d'*Interviú*, és a dir, home avesat als escàndols, i amb el periodista **Raúl del Pozo**, acostat al PCE.

En el transcurs del dinar, **Pablo Castellano**, segons ell en conversa informal *off the record*, comentà que **Txiqui Benegas**, secretari d'organització del PSOE, i **Abel Matutes**, vice-president d'AP i comissari de la CEE, comparten negoci a Eivissa, una illa que ell visita sovint. Les frases acusatòries quedaven gravades en un *cassette* (segons els dos periodistes, **Pablo Castellano** ho sabia) i foren incorporades a l'entrevista formal. Les divergències polítiques entre Castellano i Benegas vénen de lluny i són públiques i notòries. Un dia abans de la publicació de l'entrevista, **Pablo Castellano**, alertat per gent de la Cope intentà, debades, aturar-la.

### AP i PSOE reaccionen de manera distinta

Amb prou feines va eixir el número al carrer, va esclatar l'escàndol. **Pablo Castellano** intentà desmentir les afirmacions, però la cinta gravada fou passada per totes les emissores de ràdio i reproduïda a la premsa. Finalment, admeté haver-ho dit, es declarà víctima d'un engany, ja que recollia un rumor de passadissos, proclamà la seua fe en l'honorabilitat personal de **Benegas** i **Matutes**, i posà el seu carnet del PSOE i els càrrecs en el partit (membre del Comitè Federal i president de la Federació de Càceres) a disposició de la direcció. També va escriure al president del Consell General del Poder Judicial, **Antonio Hernández Gil**, fent el mateix amb la seva vocalia al Consell. La decisió del Consell General del Poder Judicial, però, es farà pública aquests dies. Potser, com sembla possible, els seus membres no veuran cap raó per admetre el cessament. En tal cas, l'executiva federal del PSOE es veurà davant un bon tràngol.

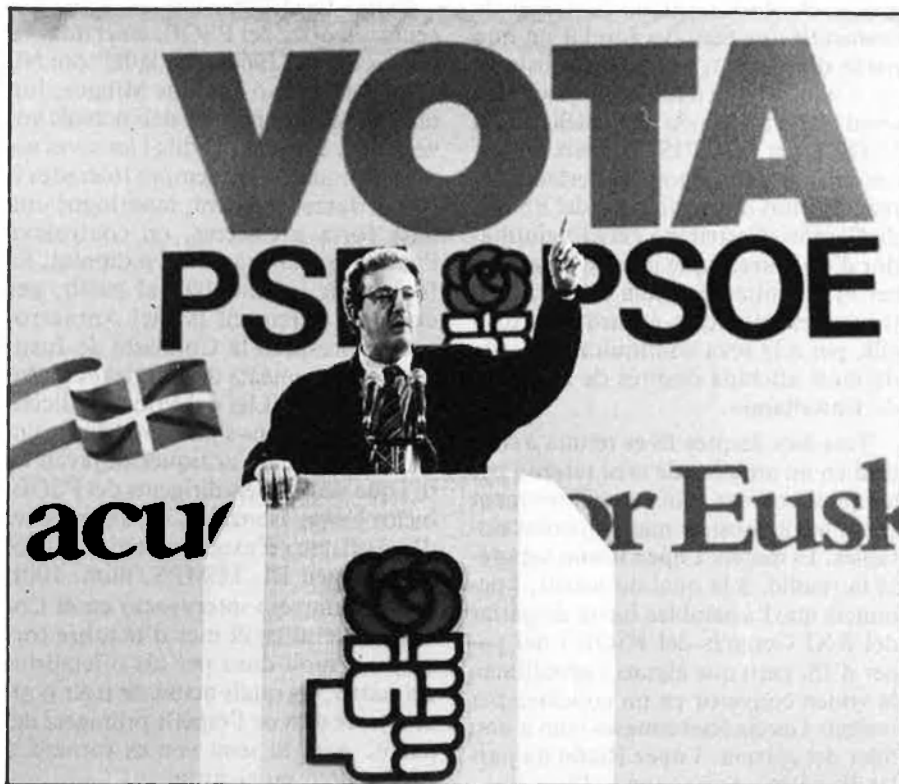
Aparentment, hauria d'haver estat un incident més, desagradable, amb participació de polítics i informadors, sobretot després de les puntualitzacions conciliadores de **Pablo Castellano**, que

s'adonava del vesper en què havia entrat. **Abel Matutes** lamentà la picabaralla. Acceptà les excuses de **Pablo Castellano** i renuncià a les accions legals que havia anunciat, malgrat que des de la seu central d'AP el vice-president, **Alberto Ruiz Gallardón**, l'atiava perquè es querellés. Per aquesta data, la discussió seguia un curs normal, però en canvi, pel costat del PSOE, la troca s'embolicà immediatament.

L'Executiva federal socialista estudià l'afer i, a través de **Pedro Boffil**, va fer unes duríssimes declaracions, en

nat, també, amb els presumptes negocis entre **Benegas** i **Matutes**. **Txiqui Benegas** i el PSOE no exigeixen diners com a indemnització, sinó una retracció pública de **Pablo Castellano**. No n'hi ha prou amb unes excuses ni amb l'expulsió del PSOE del militant: ha de demanar perdó.

¿Per què aquesta virulenta reacció del PSOE i, concretament de **Txiqui Benegas**, que contrasta amb la d'AP? Sense dubte, per poder decapitar el corrent Izquierda Socialista. Cal no oblidar que, arran de la campanya del referèndum per a l'entrada en



La reacció del PSOE i de Benegas contrasta del tot amb la d'AP

les quals considerava que «les gravíssimes manifestacions» del seu exdiputat lesionaven, no només la imatge d'unes persones, sinó la dels òrgans de direcció del partit, implicats en un cas «de corrupció política». Les seves afirmacions «involucren en temes de corrupció política, no solament determinats membres d'aquesta executiva —**José Maria Benegas** i **Enrique Múgica**—, sinó que menysté profundament la imatge dels òrgans de direcció».

Així, ha estat acceptada la baixa de **Castellano**, que aquest creu una expulsió definitiva encoberta i se li obri un expedient, mentre **Txiqui Benegas** obria un procés civil (no una querrela criminal). El seu advocat és **Fernando Múgica**, germà d'**Enrique Múgica**, un influent socialista el qual s'ha relacio-

l'OTAN, membres de l'executiva van demanar el carnet a **Castellano**, que contestà que el tiraren si volien, però que ell no marxava.

### IS: s'obre la crisi

**Txiqui Benegas** ha comprès que la relliscada de **Pablo Castellano** li ofereix una avinentesa immillorable per desacreditar el seu liderat de l'ala esquerra del PSOE, i aquesta en conjunt. Segons **Carlos López Riano**, segon cap d'IS, en aquest escàndol «hi ha un referons polític evident». La intenció de la maniobra no és solament posar en dificultats IS, com a corrent organitzat del PSOE, sinó que se la pretèn aïllar d'altres forces polítiques, o fins i tot, com a partit propi. **López Riano** creu que ni el PCE ni el CDS no estan interessats en una potenciació del

corrent crític socialista. Si IS trenqués amb el PSOE o s'esvaís, aquest es dre-tantitzaria encara més i disputaria més encara l'espai del centre al CDS, que ara es pot presentar com a única força veritablement al mig.

És a dir, que IS s'ha trobat entre el foc creuat IU-*Mundo Obrero* i CDS-*El Independiente*, que ha acabat afavorint el sector oficialista del PSOE. Així, per exemple, des d'aquest sector s'ha fet córrer que **Antonio Garcia Santesmases**, un altre líder d'IS, està treballant en la fundació d'un partit socialista ortodox, a partir del PSOE. El mateix **Pablo Castellano** ha hagut de desmentir que pensava fundar un nou partit d'esquerra, per a la reconstrucció d'aquest espai a tot l'estat. De qualsevol manera, l'eixida de **Castellano** del PSOE i, per tant d'IS, afebleix aquest corrent, ja que, segons **Federico Suárez**, secretari d'organització del PSOE, de Càceres, Castellano «era l'aglutinador d'un corrent que ja estava passant certes dificultats a escala estatal, i ara travessarà moments encara més difícils, per a la seva continuïtat. IS queda molt afeblida després de la marxa de **Castellano**».

Tres dies després IS es reunia a Madrid en un ambient de crisi interna per a aquest corrent. Fins aquell moment IS no havia mostrat mai esquerdes notables. El mateix **López Riano** sabotegjà la reunió, a la qual no assistí, i denuncià que l'assemblea havia de parlar del XXI Congrés del PSOE i del paper d'IS, però que alguns «aprofitats» la volien convertir en un còncave per reelegir **Garcia Santesmases** com a nou líder del corrent. **López Riano** ha parlat fins i tot d'abandonar IS...

Al seu parer, hi ha dues tendències dins aquest corrent: la partidària d'esperar la caiguda del felipisme i la partidària d'intervenir activament en el de-

bat sobre la crisi del socialisme espanyol. **Castellano** i ell pertanyien al segon grup. Eren les primeres conseqüències de l'«Operació Castellano». Altres militants d'IS opinen que **López Riano** encapçala, així, el sector que opta ja per incorporar-se a l'aparell del partit i diluir el corrent.

En la mateixa reunió, els representants d'IS es van solidaritzar amb **Castellano** i van deixar oberta la possibilitat d'actuar en el pròxim congrés, negant-se a distints pactes, perquè aquest reconsideri la decisió de l'executiva.

**Pablo Castellano** era un dels dirigents històrics del PSOE, en el qual va ingressar en el 1966, que, igual com **Nicolás Redondo** o **Enrique Múgica**, fou un dels mestres polítics dels actuals governants. Els seus acudits i les seves aspres crítiques foren sempre tolerades i, fins al darrer moment, mantingué una base forta a Càceres, on controlava l'aparell socialista. Com a diputat, va fer serveis inestimables al partit, per exemple, defensant la Llei Antiterrorista o presidint la Comissió de Justícia en els moments difícils del «cas Zabalza» o de la Llei del Poder Judicial. Però les relacions s'anaven deteriorant a mesura que les crítiques pujaven de to i que acusava els dirigents del PSOE, inclòs **Felipe González**, «d'amiguisme, d'enxufisme i d'excessiva estima al poder» (vegeu EL TEMPS, núm. 100). La seva darrera intervenció en el Comitè Federal en el mes d'octubre tornà a ser molt dura per als oficialistes del partit, els quals acusà de traïr o almenys de desviar l'esperit primigeni del partit. Ara, la seua veu es tornarà a sentir, però en el jutjat.

### L'altra esquerra també se'n va

Coincidint amb el temps amb aquest

incident, **Nicolás Redondo** i **Antón Zarcibar** han plegat com a diputats del PSOE. No hi ha cap factor que permeti pensar en una acció coordinada amb **Pablo Castellano**, si bé l'acostament entre IS i UGT era ben palès. Només cal recordar que la darrera reunió d'aquest corrent se celebrà a la seu central de la UGT, en lloc de fer-ho en la del PSOE, com era costum. Potser perquè les parets escolten... La doble fractura es produeix, doncs, a l'esquerra del PSOE i elimina dos obstacles segurs perquè els socialdemòcrates («neoliberals», segons **Redondo**) controlen el XXI congrés del PSOE. En aquest congrés, el PSOE es declararà segurament interclassista i partidari del pacte social, per comptes de defensar la lluita de classes. Dues coses que, entre altres, treuen de polleguera els dos líders esquerrans. Les dues baixes representen també un allunyament del partit del seu passat històric: **Redondo** i **Castellano** foren els mestres i els introductors dels actuals governants, que així «s'independentzen» ideològicament i estratègicament per arrencar el PSOE, no amb el vell partit obrer i antifranquista, sinó amb els socialdemòcrates europeus, defensors bàsicament de les classes mitjanes benestants.

Tanmateix, entre el cas de **Pablo Castellano** i el de **Nicolás Redondo** hi ha diferències substancials. El secretari general de la UGT ha evitat amb molta cura donar qualsevol mena de dramatisme o d'interpretació rupturista al gest mentre que la caiguda de **Castellano** ha estat, per damunt de tot, sorollosa i traumàtica. La UGT maldà per negar qualsevol abast polític a la retirada de **Redondo** i de **Saracibar** del Parlament. Fou una decisió personal, és a dir, no per mandat de la comissió executiva i del comitè confederal, i es-



## Acció Cultural del País Valencià

Busquem un redactor amb experiència per a les nostres publicacions (butlletins, fullets, etc.).

Envieu currículum i sol·licitud a:

**Acció Cultural del País Valencià.**

C/. Moratín, 15, pta. 8. 46002-València. Tel. 351 17 27.

## Pablo Castellano, des de Catalunya

Francesc Casares (\*)

**P**ablo Castellano no ha calgut. Només ha ensopegat amb el seu propi destí: el destí d'escandalitzar santament. Segurament hi deu haver una gran dificultat a sacsejar el matalàs conformista que dona un confortable repòs a molts, sense transgredir la sagrada llei de la prudència. Però també és cert que hi ha moltes «princeses de pèsol» dormint a sobre d'aquest matalàs a les quals l'infima berruga d'un pèsol —sense ni tan sols una sacsejada— els treu la sang i sovint els treu de polleguera...

La decisió de Pablo Castellano de purgar la seva «imprudència» renunciant a la condició de militant del PSOE i al seu càrrec al Consell General del Poder Judicial és revelador del seu tremp moral. És cert, però, que el fet, en si mateix, representa una nova dificultat per al corrent Izquierda Socialista que ell, en bona part, dirigeix. És difícil de dir què passarà en el futur amb IS, però cal tenir

present una cosa: els corrents, dins dels partits, tenen valor pel cos de les idees vives que mantenen més que no pas pels que les impulsen. I com els corrents d'aigua subterrània algun dia i en algun lloc algú els descobreix —o els torna a descobrir— i els aflora.

Des de Catalunya, molts socialistes ens sentim entristits pel que ha passat, perquè tenim cap a Pablo Castellano un sentiment entranyable, per la seva figúra i per la seva profunda vena ibèrica de socialista auster, amic sincer de Catalunya. Pablo Castellano era, en les èpoques del combat antifranquista, un dels pocs socialistes que des de Madrid es deixaven caure sovint a Barcelona per fer costat a les nostres lluites i, en els últims temps, un dels més decidits suports per reivindicar davant de les fortalces del PSOE el constant respecte a la sobirania del PSC. □

\* Diputat al Parlament pel PSC.

trictament per causes sindicals i per raons de coherència. Les dues cartes d'acomiadament deixen ben clars aquests desacords sindicals, però s'afanyen a descartar motius polítics i proclamen la seua lleialtat i solidaritat envers el partit.

L'enfrontament és degut al sou dels funcionaris i dels mestres, a les pressions, a l'índex de cobertura dels desocupats i a l'IRPF. Com a màxim, hi ha desacords a la política econòmica. **Redondo** i **Saracibar** han guardat les formes, i en política les formes són importants. Això no ha impedit que dirigents de la UGT, com **Apolinar Rodríguez**, secretari d'Acció Sindical o **Miguel Ángel Ordóñez**, secretari d'Imatge, manifestin signes de malhumor cap al govern, per exemple, quan l'acusen de menysprear el fet sindical.

### L'efecte dòmino

Hi ha una altra diferència important entre els dos afers. Darrere de **Pablo Castellano** hi ha una part reduïda del partit, mentre que darrere de **Redondo** hi ha noves mobilitzacions laborals i socials aquesta vegada conjuntament amb Comissions Obreres. Si els dos sindicats aconseguïen de treure al carrer gran part del sector públic, la tardor pot resultar tan apoteòsica com la primavera passada. Solament un atur general de mestres tindria un



Pablo Castellano: des del referèndum, en el punt de mira.

impacte fortíssim en l'opinió pública, sobretot si es tenen en compte les repercussions socials que tenen sempre les vagues als serveis públics. Mobilitzar pensionistes, jubilats, aturats i funcionaris és, sens dubte, encetar una dinàmica molt perillosa.

Malgrat tot, no es pot perdre de vista que CCOO està entrant en un procés congressual, amb fortes tensions internes, i que això distraurà els dos

elements més actius. I, pel seu costat, la UGT ha convocat les manifestacions amb un desmenjament ben palès. Hi ha, per tant, una partida d'escacs molt calculada, però que té riscos, especialment l'efecte dòmino.

La UGT, de Terol, per exemple, demana que el seu secretari general, **Alvaro de Diego**, abandone l'escó de senador, en solidaritat amb **Nicolás Redondo**, i el secretari general de la UGT d'Andalusia, **Cándido Méndez**, deixarà segurament el seu escó al parlament andalús. Des del partit mateix, el secretari general del PSE-PSOE de Biscaia, **Ricardo García Damborenea** acusà divendres passat el govern i el partit d'estimar-se més un 1'5 per cent que no pas la unitat socialista i qualificà el PSOE de partit «simbòlic» que no sap anar un centímetre mes enllà del govern. També hi ha hagut, per embolicar més la troca, les declaracions del sempre polèmic **Joaquín Leguina** i les tensions a l'entorn de la manifestació pacifista diumenge passat, a Madrid. El perill, en conseqüència, és que l'actitud de **Redondo** no desferme altres conflictes, sovint de base regional i acabi per provocar una crisi greu en el bloc governamental.

El govern central i el PSOE barren el pas a la seua ala esquerrana, decapitant **Pablo Castellano** i allunyant **Nicolás Redondo**, per no tenir massa mullader al XXXI Congrés. **Redondo** ha fet el «seu» gest: ell se salva del lliscament socialista cap al centre, però ni fa res per aturar-lo ni compromet a fons el seu sindicat. Almenys de moment. Per la seva banda, Comissions Obreres ixen del seu aïllament i poden dir que el temps i la UGT els han donat finalment la raó. □